

Daniels Bog - Nummer Fireogfyrre

Afsløring af de tabte grundvolde: William Millers profetiske sandheder og adventismens sidste dage

Jeff Pippenger

2024-01-08

William Millers grundlæggende sandheder blev tildækket gennem adventismens fire generationer. Genoprettelsen af disse grundlæggende sandheder fremstilles i hans anden drøm og identificeres gentagne gange i Bibelen og Profetiens Ånd som det værk, Guds folk i de sidste dage skal udføre. Millers drøm viser, at når manden med snavsbørsten genopretter juvelerne, vil de skinne ti gange klarere end solen.

Millers ramme byggede på erkendelsen af de to ødelæggende magter, hedenskabet efterfulgt af pavedømmet, og apostlen Paulus' vidnesbyrd i andet kapitel af Thessalonikerbrevet gav Miller ankeret for hans ramme. Her identificerer Paulus, at det hedenske Rom havde holdt pavedømmet tilbage fra at komme til magten, indtil det hedenske Rom blev taget bort. I 2 Thessalonikerbrev gav Paulus også ankeret for Future for Americas ramme, da han påviste, at „syndens menneske“ i kapitlet også var fremstillet som den konge, der ophøjede sig selv, i Daniels bog kapitel elleve, vers seksogtrediv.

Det er afgørende at se, at forøgelsen af kundskab i bevægelsen hos både den første og den tredje engel var direkte forbundet med Paulus' vidnesbyrd i Andet Thessalonikerbrev, kapitel to. Ved endens tid i 1798, og også i 1989, blev Daniels Bog forseglet op, hvorved en prøvelsesproces i tre trin blev indledt. Prøvelsesprocessen frembringer altid to klasser af tilbedere i den historie, hvor Daniels Bog bliver åbnet. Det er afgørende at se Paulus' skrifter i forbindelse med forøgelsen af kundskab ved endens tid, for det er netop i dette kapitel, at Paulus advarer om, at de, som ikke modtager „kærligheden til sandheden“, vil modtage en kraftig vildfarelse fra Gud. Den kraftige vildfarelse er det, som kommer over de ugudelige i Daniel kapitel tolv, som forkaster forøgelsen af kundskab. I begge historier henviser den kraftige vildfarelse mest direkte til adventismen.

„Han, som ser under overfladen, som læser alle menneskers hjerter, siger om dem, der har haft stort lys: 'De er ikke bedrøvede og forfærdede over deres moralske og åndelige tilstand.' Ja, de har valgt deres egne veje, og deres sjæl har behag i deres vederstyggeligheder. Også jeg vil vælge deres vildfarelser og lade det, de frygter, komme over dem; fordi ingen svarede, da jeg kaldte; de hørte ikke, da jeg talte; men de gjorde, hvad der var ondt for mine øjne, og valgte det, som jeg ikke havde behag i.' 'Gud skal sende dem en kraftig vildfarelse, så de skal tro løgnen,' fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst,' 'men fandt behag i uretfærdigheden.' Esajas 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrev 2:11, 10, 12.

Den himmelske Lærer spurgte: »Hvilken stærkere vildfarelse kan forblinde sindet end foregivendet af, at du bygger på den rette grundvold, og at Gud tager imod dine gerninger, når du i virkeligheden udfører mange ting efter verdslig klogskab og synder imod Jehova? Åh, det er en stor bedragelse, en fængslende vildfarelse, som tager sind i besiddelse, når mennesker,

der engang har kendt sandheden, forveksler guds frygtens skikkelse med dens ånd og kraft; når de mener, at de er rige og har overflod og ikke trænger til noget, mens de i virkeligheden trænger til alt.«

„Gud har ikke forandret sig i forhold til sine trofaste tjenere, som bevarer deres klæder uplettede. Men mange råber: ‚Fred og sikkerhed,‘ mens pludselig undergang kommer over dem. Medmindre der finder en grundig omvendelse sted, medmindre mennesker ydmyger deres hjerter ved bekendelse og modtager sandheden, som den er i Jesus, vil de aldrig komme ind i himlen. Når renselsen finder sted i vore rækker, vil vi ikke længere hvile trygt og prale af at være rige og have overflod af gods, så vi intet mangler.“

„Hvem kan sandfærdigt sige: ‚Vort guld er prøvet i ilden; vore klæder er ubesmittede af verden?‘ Jeg så vor Underviser pege på de såkaldte retfærdighedsklæder. Da Han rev dem af, blotlagde Han urenheden nedenunder. Derpå sagde Han til mig: ‚Kan du ikke se, hvordan de hyklerisk har dækket over deres urenhed og deres karakters råddenskab? ‚Hvorledes er den trofaste stad blevet til en skøge!‘ Min Faders hus er gjort til et handelshus, et sted, hvorfra det guddommelige nærvær og herligheden er bortvejet! Derfor er der svaghed, og styrke mangler.‘“ Testimonies, bind 8, 249, 250.

Adventismen var „den trofaste stad“, da den forkyndte Midnatsråbet i 1844. I 1863 begyndte den processen med at forkaste de „grundvolde“, som var blevet lagt gennem William Millers tjeneste. Da de begyndte at tilsidesætte de grundlæggende sandheder og således dække dem med falske juveler og mønter, byggede de en ny grundvold. De, som påbegyndte, udførte og fortsætter dette værk, fremstilles i Profetiens Ånds skrifter som „dem, der har haft stort lys.“

Det „store lys“, de engang havde, blev i Millers drøm fremstillet som juvelerne i skrinet, som Miller anbragte på et bord midt i sit værelse, og som skinnede klarere end „solen“. I det netop citerede afsnit identificerer Søster White „dem, som har haft stort lys“, men som „har valgt deres egne veje“.

De valgte en ny vej i 1863. Hun siger, at det er „et betagende bedrag, som tager sindene i besiddelse, når mennesker, der engang har kendt sandheden, forveksler guds frygtens ydre skikkelse med dens ånd og kraft; når de mener, at de er rige og har overflod af gods og ikke mangler noget, mens de i virkeligheden mangler alt.“

Hun identificerer den laodikeiske tilstand, som hun og hendes mand fastslog indtraf i 1856. De blev derpå prøvet i syv år, men bestod ikke prøven i 1863 og begyndte at opføre det falske fundament, som frembringer den kraftige vildfarelse i Paulus’ advarselsbudskab i Thessalonikerbrevene. Paulus’ advarsel i Thessalonikerbrevene er et anker både for bevægelsen ved adventismens begyndelse og afslutning og stemmer fuldkomment overens med Millers drøm, som omhandler både adventismens begyndelse og afslutning. Hans drøm viser, at når arbejdet med at genoprette de oprindelige sandhedsjuveler er fuldbragt, vil disse sandheder skinne ti gange klarere, end da de første gang skinnede ved Midnatsråbet i adventismens begyndelse. Hvordan kan det være, at Millers forståelse skinner klarere nu, end da han først erkendte sandheden?

Der er flere sandheder fremstillet på de to hellige tavler i Habakkuks andet kapitel. Disse sandheder blev i Millers drøm fremstillet som juveler, der til sidst ville blive genoprettet i de sidste dage, lige før Midnatsrådet. De falske juveler, som bæres ud gennem vinduet i Millers drøm, repræsenterer både de falske læresætninger, som blev indført i adventismen for at skabe et falsk fundament, og også for at skjule det sande fundament; men de repræsenterer også dem, der nægter at give slip på de falske læresætninger, som udgør det falske fundament. „Det daglige“ var ankeret for William Millers sandhedsramme, som etablerede det oprindelige fundament, og i de sidste dage symboliserer „det daglige“ ikke blot hedenskabet, således som Miller med rette identificerede det, men det er også symbolet på det oprør, der frembragte det falske fundament.

Bibelen, Profetiens Ånd og historien vidner alle om, at domstimens råb fra 1798 til 1844 var forkyndelsen af det budskab, som blev opdaget og fremlagt af William Miller. Derfor kaldes bevægelsen den milleritiske bevægelse. Logisk set er det at forkaste den bevægelse at forkaste det lys, som blev frembragt i 1798, og som Daniel identificerede som en forøgelse af kundskab.

Esajas taler om Efraims drankere og identificerer disse drankere som de spottere, der hersker over Jerusalems folk. Esajas fastslår, at de ikke er berusede af bogstavelig vin; de er berusede af åndelig vin. Åndelig vin i Bibelen er, afhængigt af sammenhængen, enten sand eller falsk lære. Efraims drankere er berusede af falsk lære, som er Babylons vin, sådan som den fremstilles ved Tyrus' skøge i kapitel sytten i Johannes' Åbenbaring og ved Belsazzar på hans sidste nat i fest og drikkelag.

Esajas beskrev virkningerne af den åndelige beruselse, som kommer over de spottere, der hersker over Jerusalems folk.

Standt jer stille, og undres; råb højt, ja, råb: de er drukne, men ikke af vin; de vakler, men ikke af stærk drik. For Herren har udgydt over jer en dyb søvns ånd, og han har lukket jeres øjne; profeterne og jeres fyrster, seerne, har han tildækket. Og hele synet er blevet for jer som ordene i en bog, der er forseglet, som man giver til en, der er lærd, og siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg kan ikke, for den er forseglet. Og bogen gives til en, der ikke er lærd, idet man siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg er ikke lærd. Derfor sagde Herren: Fordi dette folk holder sig nær til mig med sin mund og ærer mig med sine læber, men har fjernet sit hjerte langt fra mig, og deres frygt for mig er indlært efter menneskers bud, derfor, se, vil jeg fortsætte med at gøre et underfuldt værk iblandt dette folk, ja, et underfuldt værk og et forunderligt tegn; for deres vises visdom skal forgå, og deres forstandiges forstand skal skjules. Ve dem, som søger dybt at skjule deres råd for Herren, og hvis gerninger sker i mørket, og som siger: Hvem ser os? og hvem kender os? Sandelig, jeres forvending af tingene skal regnes som pottemagerens ler; for skal værket sige om ham, der gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det dannede sige om ham, der dannede det: Han havde ingen forstand? Esajas 29:9–16.

Søster White citerer disse vers og tilføjer derpå:

„Hvert ord af dette vil blive opfyldt. Der er dem, som ikke ydmyger deres hjerter for Gud, og som ikke vil vandre retskaffent. De skjuler deres sande hensigter og holder fællesskab med den faldne engel, som elsker og gør løgnen. Fjenden lægger sin ånd over de mennesker, som han

kan bruge til at bedrage dem, der delvis er i mørket. Nogle bliver gennemtrængt af det mørke, som råder, og tilsidesætter sandheden for vildfarelse. Den dag, som profetien har udpeget, er kommet. Jesus Kristus bliver ikke forstået. Jesus Kristus er for dem en fabel. På dette stadium i jordens historie handler mange som drukkenbolte. 'Stands op og undres; råb højt og skrig; de er drukne, men ikke af vin; de vakler, men ikke af stærk drik. For Herren har udgydt over jer en dyb søvns ånd og har tillukket jeres øjne. Profeterne og jeres herskere, seerne, har han dækket til.' En åndelig beruselse hviler over mange, som mener, at de er det folk, der skal ophøjes. Deres religiøse tro er netop sådan, som den fremstilles i dette skriftsted. Under dens indflydelse kan de ikke gå lige. De gør deres stier krumme i deres handlemåde. Den ene og så den anden vakler frem og tilbage. Herren ser på dem med stor medlidenhed. Sandhedens vej har de ikke kendt. De er snedige planlæggere, og de, som kunne og burde have hjulpet på grund af et klart åndeligt syn, er selv bedraget og støtter et ondt værk.

„Udviklingerne i disse sidste dage vil snart blive afgjort. Når disse spiritistiske bedrag bliver åbenbaret som det, de virkelig er, — onde ånders hemmelige virkninger — vil de, som har haft del i dem, blive som mennesker, der har mistet forstanden.

»Derfor siger Herren: Fordi dette folk holder sig nær til mig med deres mund og ærer mig med deres læber, men har fjernet deres hjerte langt fra mig, og deres frygt for mig er indlært efter menneskers bud, derfor, se, vil jeg atter gøre et underfuldt værk iblandt dette folk, ja, et underfuldt værk og et tegn; thi visdommen hos deres vise mænd skal forgå, og forstanden hos deres forstandige mænd skal skjules. Ve dem, som søger dybt at skjule deres råd for Herren, og hvis gerninger er i mørket, og som siger: Hvem ser os? og hvem kender os? Sandelig, jeres forvenden af alting skal regnes som pottemagerens ler; thi skal værket sige om ham, som gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det dannede sige om ham, som dannede det: Han havde ingen forstand?«

„Det fremstilles for mig, at vi i vor erfaring har været og er ved at møde netop denne tingenes tilstand. Mænd, som har haft stort lys og vidunderlige privilegier, har taget ordet fra ledere, der mener sig vise, som i høj grad er blevet begunstiget og velsignet af Herren, men som har taget sig selv ud af Guds hænder og stillet sig i fjendens rækker. Verden skal oversvømmes af tilforladelige vildfarelser. Ét menneskes sind, som antager disse vildfarelser, vil øve indflydelse på andre menneskers sind, som har vendt det dyrebare bevis for Guds sandhed til løgn. Disse mænd vil blive bedraget af faldne engle, når de burde have stået som trofaste vogtere og våget over sjæle, som de, der skal aflægge regnskab. De har nedlagt deres krigsføres våben og har givet agt på forførende ånder. De gør Guds råd virkningsløst og tilsidesætter hans advarsler og irettesættelser, og står i positiv forstand på Satans side, idet de giver agt på forførende ånder og dæmoners læresætninger.

„Åndelig beruselse hviler nu over mennesker, som ikke burde vakle som mænd under stærk driks indflydelse. Forbrydelser og uregelmæssigheder, bedrageri, svig og uretfærdig handlemåde fylder verden, i overensstemmelse med den lære, som blev forkyndt af den anfører, der gjorde oprør i de himmelske sale.“

"Historien skal gentages. Jeg kunne præcisere, hvad der vil ske i den nærmeste fremtid, men tiden er endnu ikke kommet. De dødes skikkelser vil vise sig gennem Satans listige påfund, og

mange vil slutte sig til ham, som elsker og gør løgn. Jeg advarer vort folk om, at lige iblandt os vil nogle vende sig bort fra troen og give agt på forførende ånder og dæmoners lærdomme, og ved dem vil sandheden blive ilde omtalt." Battle Creek Letters, 123–125.

Alle profeterne, herunder Esajas og søster White, identificerer de sidste dage. I disse dage står adventismens ledere »afgjort på Satans side og giver agt på forførende ånder og dæmoners lærdomme«. Søster White fremsætter en forudsigelse, når hun siger: »Når disse spiritualistiske bedrag åbenbares som det, de virkelig er, — onde ånders hemmelige virksomhed, — da vil de, som har haft del i dem, blive som mennesker, der har mistet forstanden.« Adventismens lederskab vil blive som mennesker, der har mistet forstanden, på det tidspunkt i de sidste dages historie, hvor deres beruselse åbenbares som »onde ånders hemmelige virksomhed«.

Der sker en åbning af de spotternes mænds værk, som hersker over folket i Jerusalem i de sidste dage. Denne åbning blev illustreret i Millers drøm, da Miller bad, og derefter blev en dør åbnet. Den finder sted lige før han lukkede sine øjne et øjeblik, hvilket angiver selve afslutningen på beseglingsprocessen for de hundrede og fireogfyrre tusinde. Åbningen af en dør betegner et skifte i husholdninger, og på dette tidspunkt overgår den laodikeiske bevægelse under den tredje engel til den filadelfiske bevægelse under den tredje engel.

I afsnittet i Esajas gives der en sammenfatning af det onde værk, som udføres af Efraims drankere, hvilke er de mænd, der »burde have stået som trofaste vogtere«. Sammenfatningen udtrykkes således: »Sandelig, jeres omvenden af alting til det modsatte skal regnes som pottemagerens ler; thi skal værket sige om ham, som gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det dannede sige om ham, som dannede det: Han havde ingen forstand?«

Millers identifikation af „det daglige“ som enten hedenskabets religion eller det hedenske Rom er i sidste ende et symbol på Satan, for både Satan og det hedenske Rom fremstilles som dragen.

„Skønt dragen således først og fremmest repræsenterer Satan, er den i en sekundær betydning et symbol på det hedenske Rom.“ The Great Controversy, 439.

Om de mænd, som hersker over Jerusalem i de sidste dage, siger Søster White: „Nogle bliver gennemtrængt af det mørke, som råder, og tilsidesætter sandheden til fordel for vildfarelsen. Den dag, som profetien har udpeget, er kommet. Jesus Kristus bliver ikke forstået. Jesus Kristus er for dem en fabel.“ I 1901 begyndte en leder inden for adventismen fra Tyskland at indføre den frafaldne protestantismes falske opfattelse af „det daglige“ i Daniels Bog. Den opfattelse hævder, at „det daglige“ repræsenterer Kristi helligdomstjeneste, eller en eller anden variation af denne tanke. Jeg siger en variation, fordi der gennem den historie, som fulgte efter 1901, er blevet lagt forskellig vægt på denne falskhed, men disse falske opfattelser fører altid til den konklusion, at „det daglige“ repræsenterer en eller anden form for Kristi gerning.

Den juvel, som læren om »det daglige« var, og som Miller identificerede som et satanisk symbol, er i de sidste dages adventisme et symbol på Kristus. Da dette blev indført i 1901, var der meget få, som antog den opfattelse, at »det daglige« var et symbol på Kristus og ikke et symbol på Satan; men i 1930'erne blev juvelen i læren om »det daglige«, som Miller havde gravet ud af den

sandhedsåre, der findes i 2 Thessalonikerbrev, kapitel to, forkastet, ligesom »de syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve var blevet forkastet i 1863. Et sted i historien fra 1863 til 1930'erne havde adventismen skiftet ledere uden at erkende det.

»Brødre, jeg ser jeres fare, og atter spørger jeg: Gør I, som farer vild, nogen anstrengelse for at rette det forkerte? Sjæle kan vakle frem, vandrende i mørket, fordi I ikke har gjort stierne lige for jeres fødder. Hvis I er betroet tillidshverv, appellerer jeg desto mere indtrængende til jer, for jeres egne sjæles skyld og for deres skyld, som ser hen til jer som vejledere: Omvend jer for Gud fra enhver begået fejltagelse, og bekend jeres fejl.«

„Hvis du hengiver dig til hjertets stædighed og ved stolthed og selvretfærdighed ikke bekender dine fejl, vil du blive overladt til Satans fristelser. Hvis du, når Herren åbenbarer dine fejl, ikke omvender dig eller aflægger bekendelse, vil hans forsyn føre dig over den samme grund igen og igen. Du vil blive overladt til at begå fejl af lignende karakter, du vil fortsat mangle visdom og vil kalde synd retfærdighed og retfærdighed synd. De mange bedrag, som vil få overtaget i disse sidste dage, vil omslutte dig, og du vil skifte leder uden at vide, at du har gjort det.“

Review and Herald, 16. december 1890.

De spottere, som hersker over Jerusalems folk, og som er mænd „i betroede stillinger“, vil „kalde synd retfærdighed og retfærdighed synd“, og „Sandelig, eders omvending af tingene skal agtes som pottemagerens ler; thi skal værket sige om ham, som gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det, som er dannet, sige om ham, som dannede det: Han havde ingen forstand?“ I det fremadskridende frafald gennem adventismens fire generationer skifter de, som er i betroede stillinger, ledere, uden at vide det. De ved det ikke, for de har gradvist og vedholdende forkastet beviserne på deres vildfarelser. I det fremadskridende frafald „skal deres vises visdom forgå, og deres forstandiges forstand skal skjules.“

De vil vende op og ned på alting og kalde synd retfærdighed og retfærdighed synd. Symbolet på dette oprør er læren om „det daglige“, som for Miller var et satanisk symbol, og som adventismen i dag identificerer som et symbol på Kristus. Det, som engang var ankeret, der fastlagde rammen for William Millers profetiske anvendelser, er nu blevet et symbol på de spotske mænds beruselse, de som hersker over Jerusalems folk. Symbolikken knyttet til „det daglige“ i Daniels bog skinnede klart som solen, da den blev erkendt i Millers skrin ved adventismens begyndelse, men i de sidste dage skinner denne sandhed ti gange klarere, for tallet ti er et symbol på en prøve, og for det gamle Israel var den tiende prøve den endelige prøve.

Moderne farisæere har „tilskrevet“ „Kristi gerninger“ „sataniske magter“ og dermed identificeret hedenskabet som „Guds hellige kraft.“

"Farisæerne syndede mod Helligånden. Deres talemåte blev brugt til at håne verdens Forløser, og den registrerende engel nedskrev deres ord i himlens bøger. De tillagde sataniske magter Guds hellige kraft, åbenbart i Kristi gerninger. De kunne ikke bortforklare Hans underfulde gerninger eller tilskrive dem naturlige årsager, så de sagde: 'Det er djævelens gerninger.' I vantro talte de om Guds Søn som et menneske. De helbredelsesgerninger, som blev udført for øjnene af dem, gerninger, som intet menneske havde gjort eller kunne gøre, var en åbenbarelse

af Guds kraft, men de anklagede Kristus for at stå i forbund med helvede. Stædige, mutte, jernhårde af hjerte besluttede de at lukke deres øjne for ethvert bevis, og således begik de den utilgivelige synd." Manuscript Releases, bind 4, 360.

Vi vil fortsætte vor betragtning af kundskabens forøgelse, som blev åbnet i den første engels bevægelse, i den næste artikel.